

Jeg håber, at den erfaring der ligger til grund for denne lille bogs fremkomst, må kunne være til nytte for dem, der er mindre erfarne, selv om det står mig klart, at den vil få lige så mange strenge kritikere, som den vil få læsere. Thi på dette ene punkt er mennesker enige. Det er alle andre, der ikke ved, hvordan man skal optræde – selv ved man det så udmærket. (Emma Gad, Takt og Tone 1918 – fra forordet)

Forord

Mange har gennem tiden spurgt, hvorfor jeg valgte sygeplejen som arbejdsfelt. Hertil kan jeg give mange svar. Som det primære og helt afgørende vil jeg fremhæve sygeplejen, som en profession hvor sagen angår alter frem for ego. Udgangspunktet er det lidende menneske, som tålmodigt venter på hjælp. I sin kerne bærer sygeplejen således på det, jeg anser for at være det største etiske spørgsmål, nemlig spørgsmålet: 'Hvad med den anden?'. Særligt i sygeplejens kliniske praksis bliver dette spørgsmål udfoldet på mangfoldig vis.

Projektet, som det formidles gennem denne afhandling, har en lang forhistorie. Gennem de sidste 10 år har jeg været i dialog med sygeplejersker hver eneste dag. Dels som studerende, underviser og foredragsholder, dels som lærebogsforfatter og dels som forsker. Mit ærinde har altid været båret af en ydmyghed over for de praktikere, hvis profession jeg respekterer højt. Når jeg således står med projektet bag mig, er det i gæld til de mange sygeplejersker, som har tilladt mig at fungere som vidnesbyrd.

Projektet er formaliseret inden for rammerne af ph.d.-uddannelsen ved Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet på Syddansk Universitet. Som uddannet filosof har jeg tidligere været tilknyttet de humanistiske fakulteter ved henholdsvis Odense, Århus og Københavns Universitet. Det at skulle arbejde inden for et nyt fakultet og dermed en ny tradition med tilhørende metoder, normer og værdier har været den største enkeltstående udfordring i tilknytning til dette projekt. Ofte har jeg savnet et rationelt

grundlag for divergenserne mellem fakulteterne. Ikke desto mindre anser jeg tværgående projekter af nærværende type som frugtbare og nødvendige, hvor egne fagtraditioner udfordres med gensidig erkendelse som resultat.

Jeg vil gerne takke mine tre vejledere for støtte og opbyggelig sparring gennem hele projektperioden. Overlæge Anette Damkier har som hovedvejleder fungeret som mit anker i klinisk praksis og en fast støtte under hele forløbet. Professor Helle Ploug Hansen har ikke blot oplyst nye veje i arbejdet med afhandlingen, men samtidig fungeret som inspirator gennem frugtbare dialoger. Til Professor Steen Wackerhausen går en særlig tak. Her har jeg ikke blot fået ideer til hærkning af projektet, men samtidig set vigtigheden og nødvendigheden af filosofisk praksis.

I dette forord er det vigtigt for mig at understrege min taknemlighed til sygeplejersker på onkologisk afd. A27, Vejle sygehus samt sygeplejersker på Sct. Maria Hospice Center i Vejle. Følgeskabet gennem flere måneder rækker langt ud over en faglig berigelse. Jeg er blevet mødt med stor åbenhed og tillid, som jeg ikke blot er taknemlig for, men som samtidig har muliggjort realiseringen af dette projekt.

Jeg vil gerne takke Kræftens Bekæmpelse, Syddansk Universitet og University College Vest for økonomisk støtte til projektet.

Selvom tak er et fattigt ord, vil jeg til slut fremhæve min nære familie, Asta, Adam og Camilla. Trods mange forhindringer, deriblandt lang tids sygdom, har jeg altid fundet udelt støtte hos jer. Uden jer var projektet ikke en realitet.

Jacob Birkler

Juni 2008